

Mājās uz Ziemassvētkiem

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Reiz bija dziesma, kuru es pirmo reizi dzirdēju, kad biju vēl mazs zēns, — dziesma par Ziemassvētkiem un mājām. Tas bija kara laiks, kad daudzi cilvēki bija prom no savām mājām un ģimenes, — drūms laiks tiem, kas baidījās, ka viņi varētu atkal nesatikt savus mīļotos šajā dzīvē. Es atceros savas sajūtas attiecībā par mājām un ģimeni, kad Ziemassvētku laikā gāju garām kādai mājai pa ceļam uz skolu un redzēju logā izkārtu mazu karodziņu ar zelta zvaigzni uz tā. Tā bija kādas meitenes māja, kuru es pazinu no skolas. Viņas brālis, kurš bija tikai nedaudz vecāks kā es, gāja bojā karā. Es pazinu viņa vecākus un izjutu nelielu daļu no tā, ko juta viņi. Pa ceļam uz mājām no skolas es izjutu pateicību un ilgas pēc priecīgas uzņemšanas, kas, es zināju, sagaida mani mājās.

Kad Ziemassvētku laikā es ieslēdzu radio mūsu dzīvojamā istabā, es dzirdēju vārdus un mūziku, kas vēl joprojām atbalsojas manā prātā. Dažas no dziesmas rindiņām izraisīja manā sirdī ilgas būt kopā ar ģimeni. Es dzīvoju kopā ar saviem vecākiem un brāļiem laimīgās mājās, tāpēc es zināju, ka

ilgas, ko jutu, bija vairāk kā tikai vēlēšanās būt mājās vai dzīvot ģimenes dzīvi, kuru es izbaudīju. Tās bija ilgas pēc kādas nākotnes vietas un dzīves, kas ir labāka par to, ko es pazinu vai biju iedomājies.

Dziesmas rindiņa, kuru es atceros vislabāk, ir „Ziemassvētkos es būšu mājās, pat ja tas notiks tikai manos sapņos.”¹ Māja, kurā es kopā ar savu māti un tēvu izrotāju Ziemassvētku eglī tajās savas bērnības laimīgajās dienās, vēl joprojām stāv gandrīz neskarta. Pirms dažiem gadiem es atgriezos turp un piekļāvēju pie durvīm. Durvis atvēra sveši cilvēki. Viņi ļāva man ienākt istabās, kur reiz atradās radio un kur mūsu ģimene bija pulcējusies ap Ziemassvētku eglīti.

Un tad es sapratu, ka manas sirds vēlēšanās nav saistīta ar māju. Tā bija vēlme būt kopā ar ģimeni, un tā bija vēlēšanās justies Kristus mīlestības un gaismas ieskaulam, pat vairāk nekā mūsu mazā ģimene bija jutusi manas bērnības mājās.

Ilgošanās pēc mūžīgās mīlestības

Tas, pēc kā mēs visi ilgojamies savā sirdī ne tikai Ziemassvētku laikā, bet vienmēr, ir sajūta, ka esam saistīti kopā mīlestībā un

patīkama pārlicība, ka tas var ilgt mūžīgi. Tas ir mūžīgās dzīves apsolījums, ko Dievs ir nodēvējis par Savu lielāko no visām dāvanām saviem bērniem (skat. M&D 14:7). Tas kļuva iespējams, pateicoties Viņa mīlotā Dēla sniegtajām dāvanām mums: Glābēja dzimšana, Grēku Izpiršana un augšāmcelšanās. Pateicoties Glābēja dzīvei un misijai, mums ir šī pārlicība, ka mēs varam būt kopā mīlestībā un dzīvot mūžīgi ģimenēs.

Vēlēšanās atgriezties mājās ir iedzimta. Šis brīnišķīgais sapnis nevar kļūt par realitāti bez lielas ticības, kas ir pietiekoša, lai Svētais Gars vestu mūs uz grēku nožēlošanu, kristīšanos un uz svētu derību noslēgšanu ar Dievu un derību turēšanu. Šī ticība prasa drosmīgi izturēt mirstīgās dzīves pārbaudījumus. Tad nākamajā dzīvē mūsu Debesu Tēvs un Viņa mīlotais Dēls varēs mūs sveikt mūsu sapņu mājās.

Pat šajā dzīvē mums var būt pārlicība par to, ka tā diena pienāks un mēs varam sajūst daļu no tā prieka, ko mēs izjutīsim, kad beidzot ieradīsimies mājās. Glābēja dzimšanas svinēšana Ziemassvētkos dod mums īpašu iespēju pieredzēt šo prieku šajā dzīvē.

Atrast apsolīto prieku

Daudzi no mums ir zaudējuši savus mīļotos. Mūs varbūt ieskauj cilvēki, kas cenšas iznīcināt mūsu ticību evaņģēlijam un Tā Kunga apsolījumam par mūžīgo dzīvi. Dažus no mums nomoka slimības un nabadzība. Dažiem ģimeni plosa strīdi, bet citiem tādas vispār nav. Tomēr mēs varam ielūgt Kristus gaismu, lai tā spīdētu virs mums un ļautu redzēt un sajūst to apsolīto prieku, kas gaida mūs nākotnē.

Piemēram, kad mēs sapulcēsimies Debesu mājās, mūs ieskaus tie, kuriem ir piedoti visi grēki un kuri ir piedevuši cits citam. Mēs varam izjust daļu no tā prieka tagad, īpaši tad, kad atceramies un godinām Glābēja dotās dāvanas mums. Viņš ieradās pasaulē, lai kļūtu par Dieva jēru, lai samaksātu cenu par visiem Sava Tēva bērnu grēkiem mirstībā, lai visiem varētu tikt piedots. Ziemassvētku laikā, mēs jutām lielāku vēlēšanos atcerēties un pārdomāt Glābēja vārdus. Viņš brīdināja mūs, ka mēs nevaram saņemt piedošanu, ja vien nepiedodam citiem (skat. Mateja 6:14–15). Bieži to ir grūti izdarīt, tāpēc jums būs jālūdz pēc palīdzības. Šī palīdzība, lai piedotu, bieži nāks tad, kad jums būs ļauts ieraudzīt, ka sāpes, ko esat nodarījuši

jūs, ir tikpat lielas vai pat lielākas nekās tās, kuras ir nodarītas jums.

Kad jūsu lūgšana pēc spēka piedot tiks atbildēta un jūs rīkosities saskaņā ar šo spēku, jūs sajūtīsiet, kā nasta tiek noņemta no jūsu pleciem. Turēt ļaunu prātu uz kādu ir smaga nasta. Kad jūs piedosit, jūs sajūtīsiet prieku saņemt piedošanu. Šajos Ziemassvētkos jūs varat sniegt un saņemt piedošanu. Laimes sajūta, kas nāks, būs tikai atblāzma tam, ko mēs varēsim kopīgi sajūst mājās, mūžīgajās mājās, pēc kurām mēs ilgojamies.

Sajūst došanas prieku

Ir vēl kāda atblāzma no tās prieka pilnās nākotnes mājas, ko mēs viegli varam uztvert Ziemassvētku laikā. Tā ir sajūta, kad mēs dodam ar dāsnu sirdi. Šī sajūta rodas tad, kad mēs citu vajadzības izjūtam vairāk nekā pašu un kad mēs aptveram, cik dāsns Dievs ir bijis pret mums.

Tas palīdz Ziemassvētku laikā ievērot citu cilvēku laipnību. Cik reizes jūs esat aiznesuši un nolikuši dāvanu pie durvju sliekšņa, cerībā, ka jūs neviens nepamanīs un cerībā atklāt, ka tur jau atrodas vairāk kā tikai viena dāvana bez kartiņas? Vai jūs esat jutuši, tāpat kā es, iedvesmu palīdzēt kādam, un tad esat atklājuši, ka tas, ko jūs iedvesmas vadīti devāt, bija tieši tas, kas kādam tajā brīdī bija vajadzīgs? Tā ir brīnišķīga pārlicība, ka Dievs zina visas mūsu vajadzības un rēķinās ar mums, ka mēs piepildīsim to cilvēku vajadzības, kas mums ir apkārt.

Ziemassvētku laikā Dievs šādus vēstījumus mums sūta ar lielāku pārlicību, zinādams, ka mēs atsauksimies, jo mūsu sirds ir daudz jūtīgāka pret Glābēja piemēru un pret Viņa kalpu vārdiem. Ziemassvētku laikā mēs visticamāk esam lasījuši ķēniņa Benjamīna vārdus un tie mūs ir savīlņojuši. Viņš mācīja savus ļaudis, un viņš māca mūs, ka milzīgai piedošanas dāvanai, ko mēs saņemam, vajadzētu mums likt justies neiedomājami dāsniem pret citiem:

„Un, lūk, pat tagad jūs piesaucat Viņa Vārdu un lūdzat savu grēku piedošanu. Un vai Viņš ir ļāvis, lai jūs lūgtu veltīgi? Nē, Viņš ir izlējis Savu Garu pār jums un licis, lai jūsu sirdis tiktu piepildītas ar prieku, un licis apklust jūsu mutēm, lai jūs nevarētu atrast vārdus, tik ļoti liels bija jūsu prieks.

Un tagad, ja Dievs, kas jūs ir radījis, no kura ir atkarīgas jūsu dzīvības un viss, kas jums ir un kas jūs esat, dāvā jums visu, kas ir taisnīgs un ko jūs prasāt ticībā,

ticot, ka jūs saņemsit, ak, tad kā gan jums vajag dalīties savā mantā, kas jums ir, citam ar citu.

Un, ja jūs tiesājat cilvēku, kurš lūdz jums jūsu mantu, lai viņš neaizietu bojā, un nolādat viņu, cik gan daudz taisnīgāka būs jūsu nolādēšana par savas mantas nedošanu, kas nepieder jums, bet gan Dievam, kam pieder arī jūsu dzīvība; un tomēr jūs neko nelūdzat un nenozēlojat to, ko esat darījuši.

Es saku jums, ak, vai būs tādām cilvēkam, jo viņa manta aizies bojā kopā ar viņu; un tagad, es saku tiem, kas ir bagāti attiecībā uz šīs pasaules lietām” (Mosisijas 4:20–23).

Jūs jau esat jutuši prieku dodot žēlastības dāvanas un prieku saņemot tās. Tas prieks šajā dzīvē ir tikai atblāzma no tā, ko mēs jutīsim nākamajā dzīvē, ja šeit mēs būsīm dāsni un tas nāks no ticības Dievam. Glābējs ir mūsu lielākais piemērs. Ziemassvētku laikā mēs vēlreiz no jauna pārdomājam, kas Viņš ir un cik dāsns Viņš ir bijis pret mums, atnākot pasaulē, lai būtu mūsu Glābējs.

Kā Dieva Dēls, kas piedzima Marijai, Viņam piemēta spēks pretoties visiem grēka kārdinājumiem. Viņš nodzīvoja pilnīgu dzīvi, lai varētu būt bezgalīgs upuris, nevainojams Jērs, kas tika apsolīts jau kopš pasaules radīšanas (skat. Jāņa atkl. 13:8). Viņš izcieta mūsu grēku un visu Debesu Tēva bērnu grēku vainas apziņas mokas, lai mums varētu tikt piedots un mēs varētu doties mājās tīri.

Viņš sniedza mums šo dāvanu, kurai ir tāda cena kādu mēs nevaram izprast. Tā bija dāvana, kura Viņam pašam nebija nepieciešama, Viņam nebija nepieciešama piedošana. Prieks un pateicība, ko mēs izjūtam par Viņa dāvanu tagad, tiks daudzkārsots un ilgs mūžīgi, kad mēs godināsim un pielūgsim Viņu mūsu Debesu mājās.

Ziemassvētku laiks pamudina mūs atcerēties Viņu un Viņa bezgalīgo augstsirdību. Domas par Viņa augstsirdību palīdzēs mums sajūst un sekot iedvesmai, kas atklāj cilvēkus, kuriem ir nepieciešama mūsu palīdzība, un tā palīdzēs mums ieraudzīt Dieva roku, kas sniedzas pēc mums, kad Viņš sūta kādu, lai palīdzētu mums, kā Viņš to bieži dara. Mēs gūstam prieku, dodot un saņemot augstsirdībā, ko Dievs ir iedvesmojis, jo īpaši Ziemassvētkos.

Svētīti ar Viņa gaismu

Ir vēl kāda debesu atblāzma, kura kļūst vieglāk pamanāma Ziemassvētkos. Tā ir gaismas atblāzma.

Debesu Tēvs izmantoja gaismu, lai pasludinātu Sava Dēla, mūsu Glābēja, dzimšanu (skat. Mateja 2; 3. Ne-fijs 1). Jauna zvaigzne bija redzama gan austrumu, gan rietumu zemes puslodēs. Tā vadīja gudros vīrus pie bērna Bētleme. Pat ļaunais ķēniņš Hērods atpazina zīmi; viņš no tās baidījās, jo viņš bija ļauns. Gudrie vīri liksmoja, jo bija dzimis Kristus, kurš ir pasaules gaisma un dzīvība. Trīs gaišas dienas bez tumsas bija zīme, ko Dievs deva Lehija pēctečiem, pavēstot par Sava Dēla dzimšanu.

Ziemassvētku laikā mēs atceramies ne tikai gaismu, kas pavēstīja par Kristus dzimšanu šajā pasaulē, bet arī par gaismu, kas nāk no Viņa. Daudzi liecinieki ir apstiprinājuši šīs gaismas esamību. Pāvils liecināja, ka viņš redzēja šo gaismu pa ceļam uz Damasku:

„Es . . . uz ceļa redzēju gaismu no debesīm, spožāku par saules gaismu, apspīdam mani un manus ceļabiedrus.

Mēs visi nokritām pie zemes, un es dzirdēju balsi ebreju valodā uz mani sakām: Saul, Saul, ko tu Mani vajā? Tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt.

Es sacīju: kas Tu esi, Kungs? Tas Kungs atbildēja: Es esmu Jēzus, ko tu vajā” (Apustuļu darbi 26:13–15).

Zēns Džozefs Smits liecināja, ka Atjaunošanas sākumā koku birzī Palmīrā, Ņujorkā viņš redzēja apbrīnojamu gaismu:

„Tieši šajā lielajā satraukumā mirklī es ieraudzīju gaismas stabu spožāku par sauli, tieši virs savas galvas, kas pakāpeniski nolaidās, līdz krita man pāri.

Tiklīdz tas parādījās, es jutos atbrīvots no ienaidnieka, kas mani turēja saistītu. Kad gaisma apstājās virs manis, es ieraudzīju divas personas stāvam virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams aprakstīt. Viena no viņām uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā un, norādot uz otro, sacīja: *Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklausi viņu!*” (Džozefs Smits — Vēsture 1:16–17).

Šāda gaisma būs redzama mūsu Debesu mājās. Tā nesīs mums prieku. Taču pat šajā dzīvē jūs esat svētīti ar daļu no tās brīnišķīgās pieredzes, caur Kristus gaismu. Katrs cilvēks, kas ir piedzimis šajā pasaulē, saņem šo gaismu kā dāvanu (skat. Moronija 7:16). Padomājiet par brīžiem, kad jums bija tāda pieredze, kas liek jums liecināt, ka Kristus gaisma ir īsta un vērtīga. No šiem brīnišķīgi pārlicinošiem Svēto Rakstu pantiem, jūs atpazīsiet to, ka tikāt vadīti ar šo gaismu.

„Un tas, kas neiedvesmo, nav no Dieva, un ir tumsa. Tas, kas ir no Dieva, ir gaisma; un tas, kas saņem gaismu un turpina Dievā, saņem vairāk gaismas; un šī gaisma kļūs spožāka un spožāka, līdz iestājas pilnīga diena.

Un . . . Es saku to, lai jūs varētu zināt patiesību, lai jūs varētu padzīt tumsu no sava vidus” (M&D 50:23–25).

Pasaulē, kuru aptumšo ļauni attēli un negodīgi vēstījumi, jūs esat svētīti ar spēju daudz vieglāk atpazīt gaismas un patiesības zibšņus. Jūs no savas pieredzes esat mācījušies, ka gaisma kļūst spožāka, kad jūs to saņemat ar prieku. Tā kļūs spožāka un spožāka līdz iestāties pilnīga diena, tad mēs būsīm gaismas Avota klātbūtnē.

Šo gaismu vieglāk ir saskatīt Ziemassvētku laikā, kad mēs droši vien lūgsim, lai zinātu, ko Dievs vēlas, lai mēs darītu, un visdrīzāk mēs lasīsim Svētos Rakstus, un tāpēc visdrīzāk mēs būsīm Tā Kunga uzdevumā. Kad mēs piedodam un sajūtam piedošanu, kad mēs paceļam gurdēnās rokas (skat. M&D 81:5), mēs paši tiekam pacelti, virzoties pretī gaismas Avotam.

Jūs atceraties, ka Mormona Grāmata apraksta brīnišķīgu laiku, kad Glābēja uzticīgie mācekļi atstaroja Viņa gaismu, lai citi to varētu redzēt (skat. 3. Nefijs 19:24–25). Mēs izrotājam egli ar gaismām, lai svinētu Ziemassvētkus. Glābēja pielūgšana un kalpošana Viņam nes gaismu mūsu dzīvē un to cilvēku dzīvē, kas mums ir apkārt.

Ar pārliecību mēs varam uzstādīt mērķi padarīt šos Ziemassvētkus spožākus par pagājušajiem Ziemassvētkiem un katru nākamo gadu padarīt tos vēl spožākus. Mirstības pārbaudījumi var kļūt spraigāki, taču tumsa nekļūs lielāka mūsu dzīvē, ja mēs sirsnīgāk koncentrēsim savas acis uz gaismu, kas spīd uz mums, kad mēs sekojam Skolotājam. Viņš mūs vadīs un palīdzēs ceļā, kas ved uz mājām, pēc kurām mēs ilgojamies.

Ir piedzīvoti brīži, un visbiežāk Ziemassvētkos, kad mēs jutām daļu no tā, ko mēs pieredzēsīm tad, kad mēs beidzot pārnāksim mājās pie Tēva, kas mūs mīl un atbild uz mūsu lūgšanām, un pie Glābēja, kas ir apgaismojis mūsu dzīvi un iedvesmojis mūs.

Es liecinu, ka, pateicoties Viņam, jums var būt pārliecība, ka jūs varat doties mājās ne tikai Ziemassvētku laikā, bet arī dzīvot mūžīgi ar ģimeni, kuru jūs mīlat un kurā visi mīl cits citu.

ATSAUCE

1. Džeims “Kim” Ganons, “I’ll Be Home for Christmas” (1943).

IEROSINĀJUMI, KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA

Gatavojoties mācīt no šī vēstījuma, pārliecinieties, ka meklējat Svētā Gara vadību, lai palīdzētu pielāgot jūsu pieeju to cilvēku vajadzībām, kurus jūs mācīsiet. Jūs varētu apsvērt tādas idejas, kā šīs:

1. Vai jūs sevi izjūtat ilgas pēc savām mūžīgajām mājām, kad lasāt sadaļu ar virsrakstu „Ilgošanās pēc mūžīgās mīlestības”? Apspriediet kopā to, ko jūs darāt, lai sagatavotos atgriezties šajās mājās.
2. Vai sadaļa ar virsrakstu „Atrast apsolīto prieku” palīdz jums saskatīt to, kā jūs varat atrast prieku šajā dzīvē? Apspriediet to, ko mēs varam darīt, lai rastu prieku tagad, no dienas dienā.
3. Sadaļā ar virsrakstu „Sajust došanas prieku” mēs mācāmies par Glābēja nepārspējamām dāvanām, kas ļauj mums iemantot mūžīgo dzīvi. Apspriediet to, ko mēs varam dot, lai palīdzētu citiem arī saņemt šo dāvanu.
4. Kā prezidenta Airinga vēstījums palīdz jums saskatīt to, ko mēs varētu darīt, lai būtu atvērtāki gaismai, ko piedāvā Glābējs, un lai dalītos tajā ar mūsu ģimeni un citiem?